

[Ivar Nørgaard.]

tilstrækkelige kapital, og at vi må ty til udenlandske kapitalkredse for at klare vores kapitalforsyning, og jeg tror ikke, man har nogen særlig mulighed for at ordne det på længere sigt, uden at det offentlige kommer med i et sådant kapitalmarkedsråd, er med til at overvåge anvendelsen af kapitalen og også til at fremskaffe noget af den nødvendige kapital. Efter min opfattelse ville det også være gunstigt, når det drejer sig om den udenlandske kapital, at det i et vist omfang var det offentlige, der tog den hjem og derefter kanaliserede den, fremfor at man automatisk overlod det til kapitalejerne i udlandet at få ejendomsretten til danske virksomheder.

I slutningen af talen kom handelsministeren ind på regeringens tanke om en langsigtet planlægning, de såkaldte perspektivplaner. Det må hilses med glæde, at man fra den borgerlige regerings side nu har udarbejdet sådanne planer. Man har efter vor mening været lidt længe undervejs, men bedre sent end aldrig. Forberedelsen af dette arbejde fandt jo sted i forbindelse med udarbejdelsen af tre- og fireårsplanerne i den socialdemokratiske regering, og vi kan derfor selvfølgelig kun være tilfreds med, at regeringen nu, om end lidt sent, udarbejder sådanne perspektivplaner, for det vil netop afsløre, ud over det meget centrale problem om prioritering af offentlige opgaver, et helt nødvendigt behov for samarbejde mellem stat og erhvervsliv.

Allerede da vi offentliggjorde de første tre- og fireårsplaner, havde vi et fælles møde med erhvervenes folk, hvor vi gjorde opmærksom på ønskeligheden af, at vi fik et fremtidigt samarbejde, så vi også fik kendskab til erhvervslivets fremtidsplaner. Jeg forstår, at det er også noget, regeringen er interesseret i, og der er næppe nogen tvivl om, at det hurtigt vil afsløre sig, at man simpelt hen ikke kan lave en tilstrækkelig effektiv offentlig perspektivplanlægning, medmindre man kender erhvervslivets planer, lige så lidt som erhvervslivet kan foretage fornuftig planlægning uden at kende det offentlige planer.

Handelsministeren siger, at han gerne ville have en drøftelse om disse spørgsmål med repræsentanter for erhvervslivet og for fagbevægelsen. Jeg tror, det er overordent-

lig nødvendigt med et sådant samarbejde, men jeg synes, at handelsministeren har formuleret sit ønske ret svagt. Det er ikke udtryk for, så vidt jeg kan læse talen og høre den, et initiativ fra regeringens side, og jeg skal derfor opfordre regeringen til at tage et konkret initiativ på linje med, hvad flere socialdemokrater og fagforeningsfolk har foreslået i den seneste tid, et konkret initiativ til dannelsen af et organ med repræsentation fra fagbevægelsen og erhvervslivet til drøftelse af de industrielle udviklingsperspektiver.

Til slut skal jeg sige et par ord om den konkrete B & W-sag.

Som bekendt har socialdemokratiet tilsluttet sig støtten i den forstand, at vi har erklæret os enige i ønskeligheden af, at Nationalbanken har givet denne garanti på 50 mill. kr. til et banklån til B & W, og motiveringen har været den samme som den, regeringen har fremført, at det ville få højst uønskede konsekvenser, hvis vi ikke gik ind for en sådan garanti. Men vi har understreget, at vi er kun gået ind for at støtte en sådan garanti i den periode, den hidtil har skullet gælde, nemlig til den 15. marts, og at vi er frit stillet over for, hvad der skal gøres i fremtiden.

Vi tillægger det megen vægt, at det 3 mands udvalg, der undersøger B & W, får tilendebragt denne undersøgelse så tidligt, at man kan få en fornuftig drøftelse af det her i folketinget, før man skal tage stilling til, hvad der skal afløse denne ordning — den udløber som bekendt den 15. marts. Det kan nemlig ikke være sådan, at man bare straks springer til med et millionbeløb og derefter lader fem være lige for så måske at konstatere, at de 50 mill. kr. kun har været brugt til at sikre aktiekursen for dem, der fortsat skal eje motorfabrikken. En støtte til B & W og til andre industrielle virksomheder må være en konstruktiv del af en samlet industripolitik, og derfor må der også fremlægges overbevisende argumenter for, hvad der er brug for, og hvad der er levekraft i. Men vi ser naturligvis gerne, at et sådant foretagende bliver saneret og kan køre videre og kan blive så sundt, at det kan klare sig.

Hvis der i fremtiden skal investeres offentlige midler, må det imidlertid efter vort synspunkt være en forudsætning, at vi har